

SØNDAG D. 16. JANUAR 2011

Evangelisk Alliances bedeuge, afslutningsgudstjeneste i Silkeborg Kirke.

Indledning til bøn - af Søren P. Grarup

Bibellæsninger: Mattæusevangeliet kap. 18 v. 19-20.

Johannesevangeliet kap. 13 v. 34-35 og kap. 15 v. 12-13 og kap. 17 v. 20-23

Det er en gruppe af cypriotiske og græske kristne, som har skrevet teksterne til Evangelisk Alliances bedehæfte i år. De har for hele bedeugen sat overskriften ENHED. Og det, de skriver, må siges at have en betydelig vægt – på den baggrund, som Peter Götz ridser op i forordet til bedehæftet:

Materialet til dette års januarbøn, er skrevet af vores søskende på Cypern og i Grækenland. Ud af smerte efter mange års strid og kamp skriver de om hemmeligheden og styrken ved at stå sammen og vedkende sig sin enhed i Kristus.

Vore cypriotiske og græske brødre og søstre har sat disse ord som overskriften denne sidste aften i bedeugen: ENHED VIDNER OM GUDS KÆRLIGHED.

Vi nikker – for det er sandt. Og det er stort: Gud er kærlighed. Gud er evig – hans kærlighed er grænseløs. Tænk at Guds Søn betror os små mennesker – tilgivende syndere at bære så stort et vidnesbyrd i verden, når han siger: ”Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.”

Men ligesom det ikke er alt, der glimrer, som er guld, sådan er ikke alt, der kaldes enhed, der også er den enhed, som Jesus bad om for sin kirke – ”at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig.”

Når man har været med på den kirkelige og tværkirkelige vogn i lige så mange år som jeg, så kan man opleve ordet ENHED meget slidt – til tider tyndslidt. Og jeg tror, at det skyldes, at vi ofte plaprer mennesker efter munden i stedet for at tage Gud på ordet.

I Baptistkirken i Danmark har vi en løbende samtale om, hvordan vi kan styrke og udbygge fællesskabet med andre kristne kirker. I den samtale hører jeg gang på gang argumenter som disse: ”Når vi står sammen, bliver vi stærke.” – ”Ved at lægge vore kræfter sammen, kan vi gøre mere, end vi kan hver for sig.”

Det lyder så logisk, fordi det er logisk. Og det er ganske den samme logik, der gælder i et politisk parti, eller i et firma, der skal tjene penge – eller i en hær, der skal i krig.

Den enhed, vi mennesker sådan kan skabe – med organisation, strukturer, planlægning og økonomi - med paroler, slagord og ideologier - med stærke ledere og fælles fodslag – den enhed beror helt og aldeles på menneskers egen styrke, og kæden er aldrig stærkere end det svageste led.

Det er en enhed, som kun opretholdes ved, at de, der skejer ud i forhold til chefen eller magteliten, bliver sat uden for fællesskabet. Det bliver altid enhed på bekostning af fællesskab med andre, der er for besværlige at lytte til.

Mange gange i verdens historie har den slags enhed kostet mange mennesker livet, fordi de tænkte anderledes, talte anderledes eller så anderledes ud. Tænk på den russiske revolution, Nazityskland, Rwanda, Kosovo, Cypern for blot at nævne nogle af de mest iøjefaldende eksempler.

Eller tænk på den kristne kirkes interne magtkampe, krige og splid gennem historien.

Vi kommer ikke uden om den menneskeskabte enhed. For så snart vi skal have noget gjort i fællesskab, så må vi have en struktur på tingene, ligesom en krop må have et skelet. Et godt eksempel er det, vi sidder midt i lige nu – Evangelisk Alliance. Sådanne gode strukturer,

organisationer, systemer er blot redskaber – værktøjer til at få ting gjort. Og det skal vi ikke kimse ad.

Men så snart vi ophøjer vore menneskeskabte strukturer, vore tankebygninger, vore skulder-ved-skulder-fællesskaber, vore magtbaser, vore kirkeordninger (og kirkeordenen) til at være *lig med* enhed i Kristus, så bliver enheden eksklusiv, ødelæggende og grum – et redskab for menneskers selvished og magtbegær.

Således vidner den enhed ikke om Guds kærlighed, men om menneskets synd og svaghed.

Den enhed, som Jesus bad om for sin kirke – den enhed, han kaldte os ind i, da han sagde: ”I skal elske hinanden, som jeg har elsket jer,” – den beror ikke på, hvad mennesker kan organisere eller præstere ved at stå skulder ved skulder og være stærke i flok. Den udspringer af og beror på Guds evige, grænseløse kærlighed – og derfor vidner den enhed også om den kærlighed.

”Hør, Israel! Herren vor Gud, Herren er én. Derfor skal du elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke.” (5. Mos. 6,4-5)

Jesus kalder disse ord det største bud i loven. Det er Israels gamle trosbekendelse – og også vores: Herren er én.

En sand Gud fra evighed til evighed. Det betyder ikke blot, at der ikke findes andre guder. Det betyder, at alt og alle, der nærmer sig denne ene Gud, må blive ét, må blive hel. Derfor skal du elske Herren din Gud af *hele* dit hjerte og af *hele* din sjæl og af *hele* din styrke.

For det lader sig ikke gøre at være delt over for den levende Gud.

Herren er én.

Siden kirkens første dage har vi haft besvær med at forklare, at vi tror på én sand Gud – Fader, Søn og Helligånd. Der gik faktisk ganske mange år, før de kristne turde sige denne selvmodsigelse højt. Man bøvlede med, hvordan det skulle forstås, at snedkeren fra Nazaret var Guds Søn. Det var først den sidste af evangelisterne – Johannes – som direkte og utvetydigt skrev det: ”Ingen har nogen sinde set Gud; den Enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk.” (Joh. 1,18) – den Enbårne, som selv er Gud.

Kirkefædrene bøvlede videre med tankerne. Hvordan var det med Helligånden, som de dybt og utvetydigt i hjertet havde erfaret som Guds eget nærvær i deres liv og fællesskab?

Svaret fandt de også hos Johannes, som havde formuleret den sætning, der er lige så dyb, som den er enkel: ”Gud er kærlighed.”

Kærlighed eksisterer kun, når nogen elsker nogen. Gud er fra evighed – før alle ting, for Gud er skaberen. Han er evig kærlighed. Hvem elskede Gud, før han skabte en verden med skabninger, som han kunne elske?

Ved at granske skriftens vidnesbyrd under bøn og meditation ind for Gud, fik de dette syn, at den ene sande Gud fra evighed til evighed er én ubrydelig kærlighedsrelation mellem Fader, Søn og Helligånd.

I den kærligheds-enhed handler det ikke om, hvad den enkelte kan opnå ved at stå skulder ved skulder med de andre. Det handler ene og alene om, hvad kan de elskende give hinanden. Og hvad kan de sammen give videre? Og netop derfor måtte Gud skabe en skabning, som han kunne elske.

Siden skabelsens morgen har Gud øst sin kærlighed ud over sin skabning, selv om vi mennesker konstant har været lige så hurtige til at træde kærligheden under fode. Gud er aldrig ophørt med at give og give og give sin kærlighed til os.

Og ”således elskede Gud verden, at han *gav* sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham

ikke skal fortabes, men have evigt liv.” (Joh. 3,16)

Og da han havde givet sig selv på korset for vor frelse, gav Gud sig selv til os en gang til, da han sendte Helligånden til os. – Alt sammen for at indlemme os i det kærligheds-fællesskab, den kærligheds-enhed, som var og er og bliver mellem Fader, Søn og Helligånd fra evighed til evighed.

Det var den enhed, Jesus bad om, da han bad: ”... at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig.”

Den enhed bedømmes ikke på, hvor stærke vi bliver, når vi står skulder ved skulder – eller på hvad vi kan opnå af resultater ved at rotte os sammen. Den enhed skal bedømmes på, hvor meget vi i Kristi kærlighed kan give til hinanden og til den faldne, famlende, lidende verden, som Jesus gav sit liv for.

Det turde være klart, at den enhed kan vi hverken skabe eller organisere eller strukturere. Vores skulder-ved-skulder-styrke tæller ikke her.

Men hvordan bliver vi så en del af denne enhed?

Det gør vi ved at rette sind og sans og hjertets øjne væk fra os selv, mod den treenige Gud, som er kærlighed,

som gav os livet på denne jord,

som overøser os med kærlighed dag for dag,

som gav sit liv for os, da Jesus døde på korset,

som oprejste ham af graven og gav os del i hans nye liv,

som sendte sin Ånd, der gør os til den levende Guds børn midt i denne verden,

som føjer os sammen, giver os som kærlighedsgaver til hinanden,

som sender os ud i verden som kærlighedens sendebud, som små spejle, der kan genspejle Guds kærlighed i verden.

Ham skal vi rette blikket imod og åbne vore hjerter for.

Så enkel er enhedens hemmelighed.

Derfor mødes vi for at bede.

Amen.